

La tribuna

Espantar la població per tranquil·litzar els mercats

Ara, quatre mesos després de la investidura d'Antoni Martí, és hora de decisions i no de discursos

JAUME
Bartumeu

Aquest estiu el dibuixant **El Roto** va publicar a *El País* una viñeta, incisiva com sempre, en la qual un personatge amb pinta de gran executiu deia: «Tuvimos que asustar a la población para tranquilizar a los mercados».

Si fa o no fa els mateixos dies, en l'edició del diari britànic *The Telegraph* del 22 de juliol, es podia llegir un article d'opinió de **Charles Moore** en el qual deia:

«Els rics governen un sistema mundial que els permet acumular capital i pagar el menor preu possible pel treball. La llibertat que en resulta només l'obtenen ells. Molts no tenen més remei que treballar més durament en condicions cada cop més precàries per enriquir uns pocs. La política democràtica, adreçada al progrés de la majoria, està al capdavant a la disposició d'aquests banquers, barons mediàtics i altres magnats que ho dirigeixen i ho posseeixen tot».

Contràriament al que es podria pensar, aquesta cita no surt de la ploma d'un indignat o d'un ferotge esquerranista. **Charles Moore** és un conegut publicista conservador britànic, biògraf autoritzat de **Margaret Thatcher**.

RECORDEM QUE aquí a Andorra del 2008 al 2011 els informes de la Cambra de Comerç, i també de la CEA, demanaven al Govern i a l'oposició un acord que ajudés a treure a l'economia andorrana de la terrible posttracció. Un pacte per recuperar el camí del creixement sostenible i acabar amb la desocupació. Un consens transversal que tranquil·litzés als mercats, és a dir, als em-

presaris, que fos aplicat per tots els nivells de l'Administració i no tingués com a calendari una sola legislatura, amb la finalitat que governi qui governi en el futur, es pugui aplicar el pacte el temps que calgui. Era una música apegalosa, que sempre s'entonava en clau de RE: reduir i retallar l'administració pública, la causa del mal.

Fins i tot hi hagué qui va demanar un govern de concentració o d'unió nacional, atesa l'enormitat dels problemes.

Ara, quatre mesos després de la investidura d'**Antoni Martí**, que es defineix com a l'humil servidor d'Andorra, és hora de decisions i no de discursos. La seva àmplia majoria parlamentària fa que ja no valguin dilacions ni excuses.

Per això es fa difícil d'admetre l'espectacle del dilluns a la televisió pública.

EN AQUEST context DA redueix la política a una forma de comptabilitat social, d'administració quotidiana. És la política de l'interès, ben entès particular, que passa davant de l'interès general.

No hi ha cap dubte que també es busca, ja d'entrada, fer oblidar la seva responsabilitat –la dels liberals que van governar del 1994 al 2009– i que ens ha deixat un requitzell d'obres faraòniques per enllestir i pagar. I l'Estat endeutat fins al capdamunt.

Hem viscut un exercici de comunicació amb un procediment que no és pas nou i escoltat un discurs que és un clàssic del nacionalisme populista. Però no ens podem deixar enlluernar.

Hem de tocar de peus a terra. Sense creixement, l'endeutament i el dèficit pressupostari no es reduiran pas; sense nous ingressos, les retallades a cegues en la despesa corrent agreujaran la crisi.

Vull recordar el que ja assenyala la setmana passada en aques-

De moment només se'ns ha plantejat una quantitat asfixiant de restriccions. Per entendre-les, i potser compartir-les, caldria conèixer-les en detall

ta mateixa tribuna:

Andorra ha de reduir l'endeutament no pas perquè sigui únicament el resultat d'una acció de governs liberals malgastadors i a voltes irresponsables, sinó precisament perquè l'endeutament fa impossible una bona acció política i limita, amb el pes dels interessos bancaris, l'acció de l'Estat

al servei de l'interès general.

¿COM ENFOCAR l'austeritat sense que col·lapsi el creixement?

¿És millor retallar les despeses o apujar els impostos sobre els que els poden pagar?

No hi ha una recepta universal.

La reforma fiscal ha de tenir en compte la pressió fiscal existent i la qualitat de la despesa pública.

Però l'hem de fer, la reforma fiscal. I hem de mantenir la inversió pública.

El que cal evitar, costi el que costi, és la inacció, ja que el seu cost pot ser dramàticament elevat, perquè la crisi i l'herència liberal ha deixat els comptes públics en estat d'alerta.

Hem d'agafar el bon camí per treure el nostre país de la crisi. Un camí que suposa encarar, conjuntament i a l'hora, els tres dèficits que pateix Andorra: dèficit de les finances públiques, dèficit d'ocupació, de feina, i dèficit de competitivitat.

Només si s'actua ràpidament per generar ocupació i aconseguir inversió es podrà restablir la confiança i el creixement.

De moment només se'ns ha plantejat una quantitat asfixiant de restriccions. Per entendre aquestes restriccions –i, si calgués, compartir-les per evitar un mal major– caldria conèixer-les en detall, saber els terminis d'aplicació i poder analitzar, debatre i, si s'escau, compartir la seva obligatorietat.

Perquè en una democràcia el debat amb l'oposició ha de ser natural. No es pot fer amb la boca petita ni disfressar-lo amb un pseudo-debat ampliat a la societat civil.

PERÒ NO ÉS AIXÍ: no se'ns explica gran cosa.

Per això hi ha molts ciutadans i moltes ciutadanes que estan irritats per la rigidesa de les decisions que s'anuncien i que, pel que sembla, no seran excepcionals sinó permanents.

Ens volen fer combregar amb rodes de molí, perquè aquí també, es vol espantar a la població per tranquil·litzar «els mercats», és a dir, els poderosos, els de sempre. ≡

President del grup socialdemòcrata